

Studentka sanitářkou na COVID oddělení

Petra Dobešová, studentka fyzioterapie 1. LF UK, 2. ročník

Ještě před několika lety mi byla smrt velmi vzdálená a cizí. Do té doby, než babičce diagnostikovali rakovinu. To jsem najednou věděla, že setkání se smrtí je nevyhnutelné a strašidelně blízko. Stále pro mě byla tabu, sužoval mě strach, o kterém jsem nedokázala a nechtěla mluvit. A pak to přišlo. Babička zemřela v hospici Dobrého Pastýře v Čerčanech, obklopena láskou a péčí. Tam se to zlomilo, pochopila jsem, že umírání je součástí a že se dá udělat hezký. Pomalu jsem se mu začala otevírat, přijímat ho. Spolu s tím jsem začala studovat fyzioterapii, jsem ve druháku a na interních odděleních už jsem nějaký čas strávila. Tam z umírání mívám zas většinou hrůzu, možná trochu vztek.

Na konci března jsem začala pracovat na infekčním COVID oddělení jako sanitářka a pomocnice ke všemu, co je zrovna potřeba. To místo jsem získala tak trochu protekčně a mezi studenty všeobecného lékařství jsem si na malou chvíli připadala lehce nepatřičně, neviděla jsem ale důvod, proč do toho nejít. Jsem zdravá, poměrně odolná a ráda jsem tam, kde se něco děje. Být doma už mě nebavilo, a tak jsem se, sama sebe, nezkušenou a neznalou hodila do nemocničního neznáma.

“Ta paní asi dneska zemře, má DNR, DNI, jestli umře a vy budete v tu chvíli u ní, je to v pořádku, úplně v pořádku.“ Jedna z prvních vět, co jsem vyslechla v pondělí v 7 ráno na mé první dvanáctihodinové směně. Bylo mi jí líto, byla na tom špatně, ležela, nemohla se hýbat, nemluvila, ráno ani nevnímala. Sama, na infekčním nemocničním pokoji, kde k ní jednou za čas zašli mimozemšťani v podivných oblecích. Dopoledne jsem se k ní nedostala, trápilo mě to a neustále jsem přemýšlela nad tím, co asi cítí, co zažívá, zvažovala jsem, že bych si tam šla jen tak sednout a držela jí za ruku, ale to bohužel nemám v popisu práce. Přes oběd k ní přistěhovali jinou paní, která hodně špatně slyší, musí se na ní opravdu křičet. No bezva, to už možná měla lepší být tam sama. Odpoledne jsem šla nové paní zapojit telefon, srovnala jsem ji na lůžku a podala jí pár věcí. Už jsem chtěla odejít, ale viděla jsem, že se ta ráno referovaná paní snaží natáhnout k vodě. Bylo to tak zoufalý. Jak dlouho už má asi žízeň? Kolikrát se marně pokusila zvednout ruku, která se vždycky pohnula o pouhých pár centimetrů? Po několika otázkách, zdali má žízeň a jestli chce vodu, ze sebe vydala tiché, chraplavé „ano“, takže pořád vnímá, alespoň trochu, živá duše, uvězněna v umírajícím těle. Vzala jsem injekční stříkačku a pomalu jí dávala do pusy vodu. Koukala se na mě, já ji držela za ruku. Věřím, že informace se dají přenášet i dotekem, posílala jsem jí klid, který jsem přes všechny okolnosti v tu chvíli doopravdy cítila, klid, smíření, pocit, že všechno je v pořádku a že může odejít. Pak usnula, dýchat nepřestala.

Zemřela další den večer, sama na infekčním pokoji. Byl úplněk, já byla doma a myslela jsem na ni, jako mnoho dalších, snad. Věřím, že pro ni byla smrt osvobozením, ale to, jak probíhala, nesu těžce.